

Seria JAMES BOND
apare la Editura RAO

007

Casino Royale, 1953

Trăiește și lasă-i să moară, 1954

Operațiunea Moonraker, 1955

Diamantele sunt veșnice, 1956

Din Rusia cu dragoste, 1957

Doctor No, 1958

Goldfinger, 1959

Doar pentru ochii tăi, 1960

Operațiunea Thunderball, 1961

Spionul care mă iubea, 1962

În Serviciul Secret al Majestății Sale, 1963

Trăiești numai de două ori, 1964

Bărbatul cu pistolul de aur, 1965

Octopussy și alte povestiri scurte, 1966

IAN FLEMING

Trăiește și lasă-i să moară

Capitolul I COVORUL ROȘU

Există momente în viața unui agent secret când acesta se bucură de un lux ieșit din comun. Există misiuni în care este chemat să joace rolul unui om foarte bogat; cu anumite prilejuri, el se refugiază în viața îmbelșugată pentru a șterge amintirea morții și a primejdiilor care l-au pândit; în sfârșit, există cazuri, precum cel de față, când agentul e oaspete pe teritoriul unui serviciu secret aliat.

Din clipa în care avionul BOAC Stratocruiser ateriză pe pista Aeroportului Internațional Idlewild, James Bond se bucură de tratamentul rezervat, de obicei, oaspeților de rang regal.

Părăsind avionul, alături de ceilalți pasageri, se resemnase deja la gândul celebrului purgatoriu al mașinăriei Serviciilor Vamale, de Sănătate Publică și Imigrație ale Statelor Unite. Îl aștepta, gândea el, cel puțin o oră de formalități în încăperile supraîncălzite, zgrăvite într-un verde mohorât, în care nu se mai aerisise de cel puțin un an întreg, acolo unde mirosul de sudoare stătută se îmbina cu acelea ale spaimei și vinovățiilor nelămurite care domnesc mereu în preajma frontierelor. Teama aceea e stârnită de ușile închise purtând inscripția ACCESUL INTERZIS,

dincolo de care se află o mulțime de oameni vigilenți și mormane de dosare, precum și teleimprimatoarele aflate în legătură permanentă cu Washingtonul, mai exact cu cei de la Biroul Narcotice, cei de la Contraspionaj, cei de la Trezorerie și de la FBI.

Pășind pe asfaltul pistei, biciuit de vântul aspru de ianuarie, își închipui propriul său nume trecând prin urzeala rețelei: BOND, JAMES, PAȘAPORT DIPLOMATIC BRITANIC 0094567; după o scurtă așteptare, răspunsurile aveau să sosească, ivindu-se în țăcănitul teleimprimatoarelor: NEGATIV, NEGATIV, NEGATIV. Apoi, de la FBI: VERIFICARE POZITIVĂ; AȘTEPTAȚI. Urma să se desfășoare, în circuit închis, un schimb grăbit de mesaje între FBI și CIA, FBI avea să transmită celor de la Idlewild: BOND OKAY OKAY, după care ofițerul blazat de la intrare îi va întinde pașaportul, spunând: „Vă doresc o ședere plăcută, domnule Bond“.

Cuprins de un fior, Bond își îndreptă pașii, alături de restul călătorilor, printre ghidajele din sârmă, spre intrarea în sala de așteptare a Serviciului Sănătății Publice.

Desigur, în ceea ce îl privea, toate acestea nu însemnau decât o plicticoasă rutină; îi dispăcea însă ideea că dosarul său se afla în posesia unei puteri străine, oricare ar fi fost aceasta. Anonimatul era cheia de boltă a profesiei sale. Fiecare dezvăluire a identității sale înregistrată în vreun dosar îi scădea valoarea și, în cele din urmă, putea să reprezinte chiar o amenințare la propria-i viață. Aici, în America, unde se știa totul despre el, se simțea precum negrul din poveste căruia o

vrăjitoare îi furase umbra, de parcă unul dintre organele sale vitale s-ar fi aflat în mâinile celorlalți. Ceilalți, care în acest caz îi erau prieteni, însă...

– Domnul Bond?

Un individ cu o înfățișare plăcută, dar ștearsă, purtând haine banale, se ivise din umbra clădirii Serviciului Sănătății Publice.

– Numele meu este Halloran. Mă bucur să vă întâlnesc!

Își strânsesă mâinile.

– Sper că ați călătorit bine. Vă rog să mă urmați.

Se întoarse apoi către ofițerul poliției aeroportului care se afla de pază la intrarea în clădirea Serviciului Sănătății Publice.

– E-n regulă, sergent!

– Bine, domnule Halloran. Să ne vedem cu bine!

Ceilalți pasageri intraseră deja. Halloran o luă spre stânga, îndepărtându-se de clădire. Un alt polițist le deschise o ușă în gardul înalt din fier forjat.

– La revedere, domnule Halloran.

– La revedere și mulțumesc!

Afară îi aștepta un Buick negru, cu motorul pornit, torcând ușor, ca un motan. Urcară în mașină. Cele două valize ușoare ale lui Bond se aflau în față, lângă șofer. Bond nu reușea să-și imagineze cum de reușiseră să le găsească atât de repede, în noianul de bagaje ale pasagerilor, pe care le văzuse transportate ceva mai devreme, către punctul vamal.

– E-n regulă, Grady, putem porni.

Bond se relaxă și se așeză confortabil, în vreme ce limuzina țâșnea înainte.

Se întoarce către Halloran.

— Ei, bine, e cea mai fastuoasă primire de care m-am bucurat vreodată. N-a lipsit decât covorul roșu! Mă așteptam să pierd cel puțin o oră, trecând pe la Serviciul Imigrației. Cine-a pus la cale toate astea? Nu sunt obișnuit să fiu tratat ca un oaspete de vază. Oricum, țin să vă mulțumesc pentru ceea ce ați făcut.

— Cu cea mai mare plăcere, domnule Bond! zâmbi Halloran și îi oferă o țigară din pachetul de Luckies proaspăt desfăcut. Dorim să vă oferim un sejur cât mai plăcut. Orice v-ați dori, e de ajuns să cereți, și veți căpăta. Aveți prieteni buni la Washington. În ceea ce mă privește, nu știu de ce vă aflați aici, dar autoritățile au hotărât să vă trateze ca pe un oaspete privilegiat al guvernului. Misiunea mea este să vă duc cât mai repede, în condiții cât mai confortabile, la hotel, unde veți trece în grija altcuiva. Am să vă rog să-mi dați o clipă pașaportul dumneavoastră.

Bond i-l întinse. Halloran deschise servieta aflată lângă el, pe banchetă, și scoase o șampilă grea, de metal. Întoarce paginile pașaportului până când dădu peste viza americană, o șampilă și își depuse semnătura deasupra cercului albastru-închis al emblemei Departamentului Justiției, după care i-l înapoie. Apoi, din portofelul-i burdușit, scoase un plic gros și i-l oferă lui Bond.

— Veți găsi înăuntru o mie de dolari, domnule Bond.

Văzând că interlocutorul său se pregătea să-i refuze, surprins, îl opri și continuă:

— Sunt banii comuniștilor, confiscați în decursul recenteii capturi Schmidt-Kinaski. Îi folosim împotriva lor, iar dumneavoastră vă cerem să-i folosiți așa cum veți dori, în decursul acestei misiuni. Am fost însărcinat să vă spun că ne folosirea lor ar fi considerată o respingere a prieteniei noastre. Vă rog mult, să nu mai vorbim despre asta, adăugă el; apoi, văzând că Bond continua să privească neîncrezător plicul, mai zise: Trebuie să vă spun, de asemenea, că înmânarea acestei sume s-a făcut cu știrea și încuviințarea superiorilor dumneavoastră.

Bond îl privi pieziș, apoi rânji și puse plicul în portofelul său.

— Fie, zise el. Vă mulțumesc. Voi încerca să-i cheltuiesc în așa fel încât să facă mult rău dușmanilor noștri. Mă bucur să aflu că dispun de un capital considerabil, cu atât mai mult cu cât el ne-a fost furnizat chiar de către inamic.

— Foarte bine, spuse Halloran. Iar acum, am să vă rog să mă scuzați, trebuie să-mi notez câte ceva în vederea raportului pe care va trebui să-l predau. Va trebui să-mi amintesc să trimit scrisori de mulțumire celor de la Imigrație și Vamă pentru amabila lor cooperare. Chestiuni de rutină.

— Vă rog, încuviință Bond.

Fu mulțumit că avea la dispoziție câteva minute de liniște și privi afară, pe geam: era pentru întâia oară în America, de la război încoace. I se părea util să se familiarizeze cu universul american: reclamele, noile modele de mașini, prețurile afișate la intrările în parcurile de mașini la mâna a doua, sonoritatea exotică a

semnelor de circulație: DRUM CU DENIVELĂRI – CURBE PERICULOASE – DRUM ALUNECOS; figurile șoferilor, numărul mare de femei aflate la volan, având alături, drept pasageri, bărbați docili; îmbrăcămintea trecătorilor; coafurile femeilor; anunțurile Apărării Civile: ÎN CAZ DE ATAC INAMIC, ÎNAINTAȚI, PĂRĂȘIȚI PODUL; mulțimea antenelor TV de pe acoperișuri și a ecranelor de televiziune din vitrinele magazinelor; un elicopter survolând orașul; inscripțiile „MARȘUL BĂNUȚILOR“, făcând apel la caritatea publicului, pentru strângerea de fonduri în interesul vindecării cancerului sau a poliomielitei... Toate aceste imagini fugare îi erau însă tot atât de inutile în meseria sa precum, să zicem, o nua în mâna unui vânător aflat în junglă.

Șoferul coti spre podul Triborough și, curând, avură parte de priveliștea copleșitoare a Manhattanului. Superbele bulevarde ale New Yorkului i se dezvăluiau acum ca o junglă de beton, zgomotoasă și mirosind a petrol.

Bond se adresă însoțitorului său.

– Îmi pare rău că trebuie să o spun, dar asta e, cred, cea mai vizibilă țintă pentru un bombardament atomic, din câte există pe glob.

– Da, n-ar fi deloc greu să o nimerești, fu de acord Halloran. Câteodată, în nopțile când n-am somn, mă gândesc și eu la asta.

Opriră în fața celui mai bun hotel din New York, St. Regis, aflat la intersecția dintre Street 55 și Fifth Avenue. Un bărbat între două vârste, încărunit, purtând un pardesiou albastru-închis și o pălărie neagră, le

ieși în întâmpinare, urmat de un membru al personalului hotelului. Cei doi coborâră din mașină și, odată ajunși pe trotuar, Halloran făcu prezentările.

– Domnule Bond, faceți cunoștință cu căpitanul Dexter! Apoi, cu deferență, către acesta din urmă: Căpitane, pot să vi-l dau în grijă pe domnul Bond?

– Desigur, desigur. Am să te rog doar să veghezi ca bagajele Domniei Sale să ajungă la camera 2100, de la ultimul etaj. Până atunci, eu și domnul Bond o vom lua înaintea, să vedem dacă totul este pe placul Domniei Sale.

Bond se întoarse pentru a-și lua la revedere de la Halloran și pentru a-i mulțumi. Halloran îi întorsese, pentru moment, spatele și îi explica valetului unde anume să ducă bagajele. Bond privi dincolo de el, către Street 55, și se încruntă. O limuzină neagră, un Chevrolet, se strecură pe neașteptate în mijlocul traficului aglomerat, chiar în fața unui taxi Checker, al cărui șofer izbi cu pumnul în claxon și continuă să-l apese, înfuriat. Limuzina își continuă drumul, prinse ultimele secunde ale luminii verzi a semaforului și dispăru spre nord, pe Fifth Avenue.

Manevra fusese ingenioasă, hotărâtă, dar ceea ce îl uimi pe Bond fu faptul că la volan se afla o negresă, o negresă arătoasă, purtând o uniformă neagră de șofer. Prin geamul din spate, apucă să zărească pentru o clipă figura unicului pasager – o mutră masivă, cenușie, care se întorsese încet și privise direct către el, era sigur de asta; apoi mașina accelerase, iar chipul dispăruse din unghiul său vizual.

Bond îi strânse mâna lui Halloran. Apoi Dexter îl Rebătu pe umăr, nerăbdător.

– Vom traversa holul către ascensoarele din dreapta. Am să vă rog să nu vă scoateți pălăria, domnule Bond.

Urcând treptele care duceau în holul hotelului, în urma lui Dexter, Bond își spuse că toate aceste precauții erau, probabil, tardive. Oriunde în lume, o negresă la volan e o priverșă rară. Dacă aceasta mai poartă și o uniformă de șofer, faptul e cu atât mai extraordinar, dacă nu de-a dreptul neverosimil, chiar și în Harlem, acolo de unde, cu siguranță, provenea limuzina în cauză.

Și cine era uriașul de pe bancheta din spate? Chipul acela cenușiu? Era oare chiar Mr. Big?

– Hmm, făcu Bond, mai mult pentru sine, urmărind silueta uscățivă a căpitanului Dexter, către ascensor.

Liftul încetini și se opri la etajul douăzeci și unu.

– V-am pregătit o surpriză, domnule Bond, spuse căpitanul Dexter, fără prea mult entuziasm în voce.

Parcurseră coridorul lung, către camera de la colțul clădirii.

Se auzea vântul suspinând dincolo de fereastra de la capătul coridorului și Bond avu parte de priverșă grandioasă a acoperișurilor zgârie-norilor învecinați, dincolo de care se zăreau săgețile cu vârfuri tremurânde ale coroanelor plopilor din Central Park. Se simțea ciudat, privind de la înălțimea asta, și un fior straniu, de pustietate și singurătate, îi încolți, pentru o clipă, inima.

Dexter deschise ușa camerei ce avea numărul 2100. Intrară, iar căpitanul închise ușa. Se aflau într-un hol mic, bine luminat. Își lasară pardesiile și pălăriile pe un scaun, iar Dexter deschise ușa aflată în fața lor și-l invită pe Bond înăuntru.

Acesta pătrunse într-o încăpere plăcut aranjată, mobilată în stilul Empire, la modă pe Third Avenue: fotolii confortabile și o canapea largă îmbrăcate în mătase galbenă, o imitație bună a unui covor Aubusson, un bufet în stil franțuzesc plin cu pahare și diferite băuturi. Griul palid al pereților era pus în evidență de lumina strălucitoare a soarelui de iarnă care pătrundea prin fereastra largă. Încălzirea centrală crea o atmosferă plăcută.

Ușa care dădea spre dormitor se deschise.

– Îți aranjăm florile la căpătâiul patului. E o componentă majoră a faimoasei devize a CIA: „Vă slujim cu zâmbetul pe buze!”

Cuvintele fuseseră rostite de un tânăr înalt și subțire, ce se îndrepta, cu brațele deschise și cu un zâmbet larg, către Bond, care rămăsese cu gura căscată.

– Felix Leiter! Ce naiba cauți aici? răsă Bond, apucând mâna viguroasă a tânărului și scuturând-o încântat. Chiar așa, ce cauți în dormitorul meu? Doamne, cât mă bucur să te văd! Cum de nu ești la Paris? Să nu-mi spui că ți-au încredințat tocmai ție această afacere?!

Leiter îl studie pe englez, cu o privire plină de afecțiune.

– Ai zis-o! Ei, bine, chiar așa s-a întâmplat! E un priel bine-venit de relaxare. Cel puțin, mie așa mi se pare...

Cei de la CIA au fost de părere că ne-am descurcat bine împreună în afacerea Cazinoului¹, așa că m-au rechemat de la postul meu de la Serviciile Secrete Întrunite din Paris. Am petrecut un timp la Washington și... iată-mă aici! Voi fi un fel de om de legătură între Agenția Centrală de Spionaj și amicii noștri de la FBI.

Făcu un semn către căpitanul Dexter, care le urmărea manifestările de o exuberanță total lipsită de profesionalism cu o vădită plictiseală.

– E cazul lor, desigur, cel puțin în ceea ce privește latura americană, însă, așa cum bine știi, anumite genuri de afaceri din străinătate sunt de competența CIA, astfel încât suntem nevoiți să cooperăm. În ceea ce te privește, ești aici în calitate de trimis al Marii Britanii, pentru a te ocupa de latura jamaicană a problemei, așa că echipa e acum completă. Ce părere ai? La loc și hai să bem ceva! Am comandat prânzul de cum am aflat că ai sosit în holul hotelului și mâncarea se află, probabil, pe drum.

Se îndreptă spre bufet și se apucă să prepare un cocktail pe bază de Martini.

– Să fiu al naibii! spuse Bond. Bineînțeles, bătrânul diavol M nu mi-a spus nimic despre toate astea. El nu face decât să expună faptele, dar n-ar da nici în ruptul capului o veste bună cuiva. Bănuiesc că e de părere că asemenea anunțuri ar influența obiectivitatea în acceptarea sau respingerea unui caz. Un lucru e sigur: e grozav!

¹ Această înspăimântătoare afacere este povestită în volumul *Casino Royale*, al aceluiași autor. (n.red.)

Bond deveni conștient de tăcerea căpitanului Dexter și i se adresează, plin de tact:

– Îmi va face plăcere să mă supun ordinelor dumneavoastră, câtă vreme mă aflu aici. Din câte am înțeles, avem de-a face cu două aspecte separate ale afacerii. Primul dintre acestea se referă exclusiv la teritoriul american, aflat, desigur, sub jurisdicția dumneavoastră. Apoi vom fi nevoiți, se pare, să urmărim firul afacerii în Caraibe. Mai exact, în Jamaica. Din câte înțeleg, voi prelua conducerea din momentul în care vom părăsi apele teritoriale ale Statelor Unite. Felix va face legătura între cele două aspecte, în măsura în care acestea interesează guvernul dumneavoastră. Cât timp mă aflu aici, îmi voi trimite rapoartele la Londra prin mijlocirea CIA, iar când ne vom muta în Caraibe, voi raporta direct la Londra, urmând ca ei să țină CIA la curent. Avem aceeași viziune?

Dexter zâmbi fals.

– Exact, domnule Bond. Domnul Hoover m-a însărcinat să vă transmit că se bucură foarte mult să vă aibă drept oaspete. Bineînțeles, latura britanică a afacerii nu ne privește, așa că suntem întru totul de acord să lăsăm în seama celor de la CIA aranjamentele cu superiorii dumneavoastră de la Londra. Nu văd de ce n-ar merge totul ca pe roate. Să bem pentru asta!

Sorbiră din băuturile reci și tari. Leiter arbora o falsă expresie misterioasă pe chipul-i acvilin.

Se auzi o bătaie în ușă. Leiter deschise, iar comisionarul intră, aducând bagajele lui Bond. Era urmat de doi chelneri care împingeau măsuțe pe rotile, fiecare dintre ele fiind încărcată cu farfurii, tacâmuri,